

Arrest

nr. 298 809 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.11.2021 werd ingediend door :

(...)

Nationaliteit: Turkije

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Voor een ontvankelijke 9bis-aanvraag moet je 1) een verblijfplaats in België hebben, 2) aantonen dat je geen aanvraag kan gaan indienen vanuit je land van herkomst, 3) je identiteit bewijzen of bewijzen dat je bent vrijgesteld van deze voorwaarden, en 4) een bijdrage in administratieve kosten betalen.

In de aanvraag vonden we geen enkel element terug die erop kan wijzen dat het voor betrokkenen effectief bijzonder moeilijk, zo niet zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtigingsaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Turkije. In de aanvraag staat dat het gezin het wil waarmaken in België, dat betrokkenen al lang in België woonachtig zijn, dat ze werkwilbig zijn en reeds gewerkt hebben en tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben, dat ze geen eigendommen zouden hebben in Turkije, dat ze geen financiële middelen zouden hebben om naar Turkije te reizen, dat ze in België hulp krijgen van vrienden en kennissen. Om toegang tot het Belgisch grondgebied te krijgen, kunnen betrokkenen een procedure opstarten via de Belgische ambassade in Turkije. Dat betrokkenen al lang in België woonachtig zijn, betekent niet dat ze niet terug zouden keren naar het land van herkomst om er zich te richten tot de Belgische ambassade. De procedure voor een machtiging tot verblijf verloopt immers via de Belgische ambassade, tenzij betrokkenen kunnen aantonen dat deze werkwijze niet mogelijk zou zijn. Dat betrokkenen geen eigendommen hebben in Turkije, is mogelijk, maar is geen noodzakelijke voorwaarde om terug te kunnen reizen naar het herkomstland om zich daar tot de Belgische ambassade te kunnen wenden. Betrokkenen hebben ongetwijfeld nog familie in Turkije waar ze eventueel tijdelijk kunnen verblijven in afwachting van een procedure via de Belgische ambassade. Betrokkenen geven ook zelf aan dat ze hulp krijgen van vrienden en kennissen in België. Betrokkenen kunnen ongetwijfeld ook rekenen op hun steun om terug te kunnen reizen naar het herkomstland om daar een procedure op te starten om verblijfs gemachtigd te kunnen worden. Het is de verantwoordelijkheid van betrokkenen om de financiële middelen te kunnen voorzien om de procedure via de Belgische ambassade in Turkije op te kunnen starten. Onmogelijk lijkt dat niet gezien ze er sedert 2007 – 2008 in slagen op het Belgische grondgebied te verblijven zonder verblijfsvergunning, noch werkvergunning. Betrokkenen zijn eveneens in de mogelijkheid om deze aanvraag art. 9bis in te dienen waarvoor ze 1464 euro hebben betaald. Het verblijf van betrokkenen werd toegestaan naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd afgewezen voor alle betrokkenen. Dat betekent dat ze geen vrees hebben kunnen aantonen voor hun eigen Turkse autoriteiten. Het is dan ook niet duidelijk waarom betrokkenen niet terug zouden kunnen keren naar Turkije om de procedure voor een machtiging tot verblijf op te starten via de Belgische ambassade. Ook als betrokkenen als arbeidsmigranten wensen te werken in België, dan verloopt voor hen ook de procedure via de Belgische ambassade. Betrokkenen kunnen zich laten bijstaan door hun advocaat. Mevrouw G., S. (...) heeft kenbaar gemaakt te willen huwen met haar partner die in het bezit is van een verblijfsvergunning. Mevrouw kan een procedure gezinshereniging opstarten indien ze aan de voorwaarden voldoet.

De elementen van integratie (maatschappelijke oriëntatie, inburgeringscursus, Nederlandse taallessen, werkverleden, tewerkstellingsperspectieven, vrijwilligerswerk in de Rabot-wijk, zwemmen, wandelen en thee drinken met de bevolking) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden,

aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 4 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : zijn kinderen zijn meerderjarig en hebben geen machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied.

Het gezins- en familieleven : het gezin kan samen terugkeren naar Turkije om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade voor de opstart van een verblijfsprocedure.

De gezondheidstoestand : er werden geen elementen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.4. Op 4 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"mevrouw: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : haar kinderen zijn meerderjarig en hebben geen machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied.

Het gezins- en familieleven : het gezin kan samen terugkeren naar Turkije om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade.

De gezondheidstoestand : er werden geen elementen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.5. Op 4 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1e van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene heeft zelf geen gezin. Zijn ouders en zijn zus hebben geen machtiging tot verblijf om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven.

De gezondheidstoestand : geen elementen aangegeven.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij(en) te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel alsook van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“(…), doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk heeft verklaard, voorhoudende dat uit de buitengewone omstandigheden moet blijken dat het onmogelijk is om de aanvraag via de Belgische ambassade in Turkije in te dienen ledere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen allé feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van allé relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden, omdat daaruit volgens verwerende partij moet blijken dat de aanvraag onmogelijk via de Belgische ambassade in Turkije kan worden ingediend.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 evenwel bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998. RvSt 1998, 69). Dit betekent derhalve niet dat het onmogelijk moet zijn om een verzoek in het land van herkomst in te dienen, het feit dat het bijzonder moeilijk is om dit te doen, is voldoende 1 S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985. Maklu, Antwerpen, 2007, 161. (zie o a. RvS 22 maart 1995, nr. 52.347; 4 februari 1999, nr. 78.582; 31 maart 2004, nr. 129.981).

Het is ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriceerd (RvSt nr 99.424, 3 oktober 2001, RDE. nr. 115).

In de bestreden beslissing houdt verwerende partij verschillende malen voor dat "buitengewone omstandigheden" betekent dat het indienen van een verzoekschrift in het thuisland onmogelijk moet zijn.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing o.a.:

'Dat betrokkenen al lang in België woonachtig zijn, betekent niet dat ze niet terug zouden keren naar het land van herkomst om er zich te richten tot de Belgische ambassade. De procedure voor een machtiging tot verblijf verloopt immers via de Belgische ambassade, tenzij betrokkenen kunnen aantonen dat deze werkwijze niet mogelijk zou zijn.

(...)

Het is de verantwoordelijkheid van betrokkenen om de financiële middelen te kunnen voorzien om de procedure via de Belgische ambassade in Turkije op te kunnen starten. Onmogelijk lijkt dat niet gezien ze er sedert 2007 - 2008 in slagen op het Belgische grondgebied te verblijven zonder verblijfsvergunning, noch werkvergunning. '

Zoals reeds boven gesteld betekent de term "buitengewone omstandigheden" niet dat de indiening van een verzoekschrift in het thuisland onmogelijk moet zijn. Het feit dat dit bijzonder moeilijk is, is dan ook een voldoende reden om de aanvraag in België in te dienen. Door het tegendeel in de bestreden beslissing voor te houden, miskent verwerende partij dan ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor verzoekende partij is het in ieder geval bijzonder moeilijk om terug te keren naar Turkije om louter een verzoek in te dienen. Zij zijn reeds meer dan 15 jaar in België waardoor zij hier een leven hebben opgebouwd met tal van sociale relaties. Indien zij het verzoek in Turkije moeten indienen zal hun leven voor onbepaalde tijd onderbroken worden, vermits het niet duidelijk is hoe lang de procedure zal duren. Het is uitermate onredelijk om verzoekende partij naar Turkije te sturen om een verzoek in te dienen na 16 jaar in België te verblijven.

Daarnaast bevindt de Belgische ambassade zich in Ankara. Dit is ver van de regio waarvan verzoekende partij afkomstig is, waardoor zij in Ankara verblijf moeten regelen, een stad waarmee ze geen enkele band mee hebben en er dus ook geen beroep kunnen doen op vrienden of kennissen, zoals verwerende partij suggereert in de bestreden beslissing. Ook met hun oorspronkelijke regio in Turkije hebben verzoekers een uiterst vervaagde band vermits ze sedert 16 jaar hier in België verblijven.

Verwerende partij hield zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelde in haar beslissing het begrip "buitengewone omstandigheden" voor als een onmogelijkheid tot terugkeer, terwijl dit niet het geval is volgens de rechtspraak. Een bijzondere moeilijkheid wordt ook aanvaard. (zie o.a. RvS 22 maart 1995, nr. 52.347; 4 februari 1999, nr. 78.582; 31 maart 2004, nr. 129.981).

Verwerende partij had dan ook alvorens voor te houden dat buitengewone omstandigheden betekenen dat er sprake moet zijn van een onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, een meer zorgvuldige afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 71/? 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden. Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr 58.969 van 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29). "

Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet gedaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook de in het middel opgeworpen beginselen heeft geschonden en het middel dan ook ernstig is."

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn §1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.5. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij ten onrechte meent dat zij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden, omdat daaruit volgens de verwerende partij moet blijken dat de aanvraag onmogelijk via de Belgische ambassade in Turkije kan worden ingediend, dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, dat dit betekent dat het derhalve niet onmogelijk moet zijn om een verzoek in het herkomstland in te dienen, dat het feit dat het bijzonder moeilijk is om dit te doen, voldoende is om de aanvraag in België in te dienen, dat het ook geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheden voor de verzoekende partijen onvoorzienbaar zijn, dat echter in de bestreden beslissing de verwerende partij verschillende malen voorhoudt dat 'buitengewone omstandigheden' betekent dat het indienen van een aanvraag in het thuisland onmogelijk moet zijn, dat de verwerende partij de door haar aangehaalde beginselen schendt, daar zij in de bestreden beslissing het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorstelde als een onmogelijkheid tot terugkeer, terwijl in de rechtspraak een bijzondere moeilijkheid ook wordt aanvaard.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kunnen indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partijen terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Niettegenstaande de verzoekende partijen kunnen gevolgd worden dat de verwerende partij lijkt aan te geven dat de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat een procedure via de Belgische ambassade 'niet mogelijk' zou zijn en zij verder ook stelt dat het opstarten van een procedure via de Belgische ambassade niet 'onmogelijk' lijkt, blijkt uit de overige motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij de aangevoerde omstandigheden wel degelijk ook heeft beoordeeld in het licht van de vraag of het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat in de aanvraag geen enkel element wordt teruggevonden dat erop kan wijzen dat het voor de verzoekende partijen effectief bijzonder moeilijk is om de verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade te Turkije, waarbij wordt toegelicht dat zij een procedure kunnen opstarten in Turkije, dat het feit dat zij al lang in België woonachtig zijn niet betekent dat ze niet terug zouden kunnen keren naar het herkomstland om er zich te richten tot de Belgische ambassade, dat het feit dat zij geen eigendommen hebben in Turkije mogelijk is maar geen noodzakelijke voorwaarde om terug te kunnen reizen naar het herkomstland, dat zij ongetwijfeld nog familie hebben waar zij eventueel tijdelijk kunnen verblijven in afwachting van de procedure, dat zij ook zelf aangeven dat ze hulp krijgen van vrienden en kennissen in België, dat zij ongetwijfeld ook kunnen rekenen op hun steun om terug te kunnen reizen naar het herkomstland om daar een procedure op te starten, dat het de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partijen om de financiële middelen te kunnen voorzien om de procedure in Turkije op te kunnen starten, dat zij er in slagen om sedert 2007-2008 op het Belgische grondgebied te verblijven zonder verblijfsvergunning, noch vergunning en zij eveneens in de mogelijkheid waren om voor de aanvraag 9*bis* 1464 euro te betalen, dat hun verblijf werd toegestaan naar aanleiding van hun verzoek om internationale bescherming, dat dit werd afgewezen voor alle verzoekende partijen, dat dit betekent dat ze geen vrees hebben kunnen aantonen voor de eigen Turkse autoriteiten, dat het dan ook niet duidelijk is waarom de verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Turkije om aldaar de procedure op te starten, dat ook als zij als arbeidsmigranten in België wensen te werken de

procedure verloopt via de Belgische ambassade, dat zij zich kunnen laten bijstaan door hun advocaat en dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard daar ze behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Deze overwegingen volstaan om te begrijpen waarom de verwerende partij heeft geoordeeld waarom de aangevoerde elementen niet verhinderen dat de verzoekende partijen terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat zij niet hebben aangetoond dat zij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, noch blijkt dat bepaalde door hen aangevoerde omstandigheden enkel in het licht van een onmogelijkheid terug te keren werden beoordeeld, minstens maken de verzoekende partijen dit niet aannemelijk.

Immers waar zij betogen dat het voor hen in ieder geval bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Turkije om louter een aanvraag in te dienen, daar zij reeds meer dan 15 jaar in België wonen waardoor zij hier een leven hebben opgebouwd met tal van sociale relaties, dat indien zij het verzoek in Turkije zouden moeten indienen hun leven voor onbepaalde tijd onderbroken zou worden, vermits het niet duidelijk is hoelang de procedure zal duren, dat het uitermate onredelijk is om hen naar Turkije te sturen om een aanvraag in te dienen na 16 jaar in België te verblijven, blijkt uit de motieven aldus dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat in de aanvraag geen enkel element wordt teruggevonden dat erop kan wijzen dat het voor de verzoekende partijen effectief bijzonder moeilijk is om de verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade te Turkije, dat in de aanvraag aangehaald wordt dat de verzoekende partijen al lang in België woonachtig zijn en dat ze in België hulp krijgen van vrienden en kennissen, dat het feit dat zij al lang in België woonachtig zijn niet betekent dat ze niet terug zouden kunnen keren naar het herkomstland om er zich te richten tot de Belgische ambassade en dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard daar ze behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Voornoemde motieven zijn overigens conform de rechtspraak van de Raad van State, in het bijzonder het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 waarin wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partijen tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie en de lange duur van verblijf in het Rijk in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad vast dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing waarom het langdurig verblijf en de integratie in België niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden, niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de verwerende partij bij haar beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of hierbij een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip ‘buitengewone omstandigheid’.

3.1.6. Waar de verzoekende partijen nog voorhouden dat de Belgische ambassade zich in Ankara bevindt, dat dit ver is van de regio waarvan zij afkomstig zijn, waardoor zij in Ankara verblijf moeten regelen, een stad waarmee ze geen enkele band hebben en er dus ook geen beroep kunnen doen op vrienden en kennissen, zoals de verwerende partij suggereert in de bestreden beslissing, dat ook met hun oorspronkelijke regio zij een uiterst vervaagde band hebben vermits ze sedert 16 jaar in België verblijven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen deze elementen niet hebben aangehaald in hun aanvraag van 15 november 2021 als redenen waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het herkomstland. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekwam om in hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gedaan naar voormelde elementen, daar het in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partijen toekomt concreet uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. De verwerende partij dient dan ook uitsluitend de in

de aanvraag aangevoerde elementen te beoordelen en moet zelf geen uitgebreider onderzoek voeren, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog kritiek wensen te uiten op de overweging in de eerste bestreden beslissing dat zij ongetwijfeld nog familie hebben in Turkije waar ze eventueel tijdelijk kunnen verblijven in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen eraan voorbijgaan, minstens het tegendeel niet aantonen, dat niet blijkt dat zij gedurende de ganse procedure te Ankara moeten verblijven. Hun betoog dat de Belgische ambassade zich in Ankara bevindt, dat dit ver is van de regio waarvan zij afkomstig zijn, waardoor zij in Ankara verblijf moeten regelen, een stad waarmee ze geen enkele band hebben en er dus ook geen beroep kunnen doen op vrienden en kennissen, is in die zin dan ook niet dienstig. Ook met hun betoog dat zij ook met hun oorspronkelijke regio een uiterst vervaagde band hebben vermits ze sedert 16 jaar in België verblijven, beperken zij zich tot een loutere bewering. Bovendien volgt uit een afwezigheid van 16 jaar in het land van herkomst niet *ipso facto* dat alle banden met die regio vervaagd of zelfs verdwenen zouden zijn, zodat het niet foutief noch kennelijk onredelijk voorkomt te motiveren dat zij ongetwijfeld nog familie hebben in Turkije waar ze eventueel tijdelijk kunnen verblijven in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade.

3.1.7. De verzoekende partijen betogen nog dat de verwerende partij een meer zorgvuldige afweging had moeten maken van hun belangen ten opzichte van de belangen van de staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren, hetgeen volgens hen *in casu* niet gebeurd is, doch maken met een dergelijk vaag en algemeen betoog geenszins concreet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing – waarin uiteengezet wordt om welke redenen de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen niet aantonen dat zij verhinderd zijn om hun aanvraag in te dienen in het land van herkomst – foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zouden zijn.

De Raad benadrukt in dit licht dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ niet wordt gespecificeerd door de wetgever, waardoor de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die evenwel wordt begrensd door de redelijkheid.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing voor elk van de door de verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden gemotiveerd waarom deze niet aanvaardbaar zijn. Hierbij heeft de verwerende partij afgewogen of de ingeroepen elementen de verzoekende partijen verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat een individuele toetsing heeft plaatsgevonden. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat enige door hen ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

3.1.8. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij de aanvraag ten onrechte onontvankelijk heeft verklaard.

3.1.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partijen zetten hun tweede middel uiteen als volgt:

“(…), doordat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot verblijfsmachtiging en de bevelen in het grondgebied te verlaten in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van allé in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het

redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

In dit verband kan verwezen worden naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), 7. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392.

In deze zaak werd door de Letse overheid jarenlang de regularisatie van het verblijf van een staatloze vrouw met haar gezin geweigerd. Nochtans woonden zij al jaren in Letland, hadden zij economische en sociale banden opgebouwd. Het Hof oordeelde dat de aanhoudende weigering om een permanent verblijfsdocument af te leveren, een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers reeds meer dan 15 jaar in België hebben ontwikkeld, alvorens te beslissen dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9b/s Vw. onontvankelijk is en dat verzoekers zich niet in een buitengewone omstandigheid bevinden om de aanvraag vanuit België in te dienen.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Zoals reeds gesteld dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoekers.

Het is duidelijk dat verweerster bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de bijzondere moeilijkheid van verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om vandaar uit een aanvraag in te dienen.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats.”

3.2.2. Voor een theoretische toelichting bij de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.2.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissingen is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- en privéleven aannemelijk te maken en aan te geven waarom het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven op het Belgische grondgebied hen verhindert om een aanvraag in te dienen in het herkomstland.

3.2.4. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij hen verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen, dat zij bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 van het EVRM, meer bepaald met het privéleven van de verzoekende partijen en de persoonlijke, sociale en economische banden die zij reeds meer dan 15 jaar in België hebben ontwikkeld, alvorens te beslissen dat hun aanvraag onontvankelijk is en dat zij zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden, dat de loutere formele uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging vormt in de uitoefening van hun recht op eerbiediging van hun privé- en familieleven en niet kan beschouwd worden als een maatregel die noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat de verwerende partij in haar motivering steeds een afweging dient te maken van de belangen van de verzoekende partijen enerzijds en die van de Belgische staat anderzijds, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren, hetgeen volgens hen *in casu* niet is gebeurd, dat nergens een afweging wordt gemaakt tussen hun belangen en die van de staat, dat de afwezigheid van motivering in de bestreden beslissingen aangaande het afwegen van de belangen dan ook duidelijk aantoonde dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. Zij merken hierbij

nog op dat eisen van hen dat zij alles en iedereen in België, zelfs tijdelijk, achterlaten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet, dat het doel beoogt de vreemdeling in diens land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging indient, dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat het eisen van het indienen van de aanvraag in het herkomstland in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor hun privéleven. Zij menen nog dat het duidelijk is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen geen afdoende rekening heeft gehouden met hun privé- en gezinsleven en de bijzondere moeilijkheid voor hen om terug te keren naar hun land van herkomst om vandaar een aanvraag in te dienen.

3.2.5. Betreffende het gezinsleven stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij in hun aanvraag hadden aangevoerd dat zij omwille van hun gezinsleven niet kunnen teugkeren naar het herkomstland om de aanvraag aldaar in te dienen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat in het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het de verzoekende partijen toekwam een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken en aan te geven waarom het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied hen verhindert om een aanvraag in te dienen in het herkomstland.

Betreffende de bevelen om het grondgebied te verlaten kan de Raad enkel vaststellen dat hieruit wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven, doch hieromtrent heeft vastgesteld dat het gezin samen kan terugkeren naar Turkije om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade en dat, in geval van de derde verzoekende partij, zij zelf geen gezin heeft doch haar ouders en zus geen machtiging tot verblijf hebben om op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven. De verzoekende partijen weerleggen met hun theoretisch betoog geenszins deze motieven waaruit blijkt dat zij geen verblijfsmachtiging hebben in België en allen samen kunnen terugkeren naar Turkije waardoor aldus geen sprake is van een verbreking van het gezinsleven.

3.2.6. De Raad stelt voorts vast dat uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, dat over de elementen die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partijen, werd gemotiveerd, met name als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...)

In de aanvraag vonden we geen enkel element terug die erop kan wijzen dat het voor betrokkenen effectief bijzonder moeilijk, zo niet zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtigingsaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Turkije. In de aanvraag staat dat het gezin het wil waarmaken in België, dat betrokkenen al lang in België woonachtig zijn, dat ze werkwilbig zijn en reeds gewerkt hebben en tewerkstellingsmogelijkheden zouden hebben, (...), dat ze in België hulp krijgen van vrienden en kennissen. (...) Dat betrokkenen al lang in België woonachtig zijn, betekent niet dat ze niet terug zouden keren naar het land van herkomst om er zich te richten tot de Belgische ambassade. (...) Ook als betrokkenen als arbeidsmigranten wensen te werken in België, dan verloopt voor hen ook de procedure via de Belgische ambassade. Betrokkenen kunnen zich laten bijstaan door hun advocaat. (...)

De elementen van integratie (maatschappelijke oriëntatie, inburgeringscursus, Nederlandse taallessen, werkverleden, tewerkstellingsperspectieven, vrijwilligerswerk in de Rabot-wijk, zwemmen, wandelen en thee drinken met de bevolking) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, doch hierover heeft geoordeeld dat voornoemd privéleven geen buitengewone omstandigheid is en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, dat het al lang in België verblijven niet betekent dat men niet terug zou kunnen keren naar het land van herkomst.

Nu de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie – meer bepaald de maatschappelijke oriëntatie, de inburgeringscursus, de Nederlandse taallessen, het werkverleden, de tewerkstellingsperspectieven, het vrijwilligerswerk in de Rabot-wijk, het zwemmen, wandelen en thee drinken met de bevolking – behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, alsook dat

de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag niet zouden kunnen indienen in het land van herkomst en ook aangeeft dat het al lang in België verblijven niet betekent dat men niet terug zou kunnen keren naar het land van herkomst, blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM, meer bepaald met het privéleven van de verzoekende partijen en de persoonlijke, sociale en economische banden die zij reeds meer dan 15 jaar in België hebben ontwikkeld, alvorens te beslissen dat hun aanvraag onontvankelijk is en dat zij zich niet in buitengewone omstandigheden bevinden.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij niet op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven heeft gerechtvaardigd, dat de verwerende partij in haar motivering steeds een afweging dient te maken van de belangen van de verzoekende partijen enerzijds en die van de Belgische staat anderzijds, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren, hetgeen volgens hen *in casu* niet is gebeurd, doch de Raad wijst erop dat het oordeel van de verwerende partij dat de door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden betreffende hun privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, *in casu* conform artikel 8 van het EVRM is.

Vooreerst wijst de Raad op de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Daarnaast wijst de Raad er ook nog op dat aangezien de verzoekende partijen geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hen op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij hun privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM voorts beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert.

De verzoekende partijen tonen in hun aanvraag, door enkel te stellen dat zij bij een terugkeer naar hun land het affectief, sociaal en economisch draagvlak in België dreigen te verliezen, niet *in concreto* aan hoe hun privéleven en hun affectieve, sociale en economische banden een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en hen verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verwerende partij kon zich *in casu* dan ook beperken tot de motieven dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en behoren tot de gegrondheid en tot het motief dat het al lang in België verblijven niet betekent dat men niet terug zou kunnen keren naar het land van herkomst. De Raad merkt in het kader van het louter aanvoeren in de aanvraag van het bestaan van een privéleven voortvloeiend uit een lang verblijf in België ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Door louter voor te houden, zonder meer, dat het indienen van een verzoek in het land van herkomst ingrijpende gevolgen heeft voor hun privéleven tonen zij het tegendeel niet aan.

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partijen weerleggen noch ontkrachten deze motieven en tonen evenmin aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

3.2.7. Betreffende de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er ter volledigheid op dat deze aldus werden voorafgegaan door de eerste bestreden beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. In deze beslissing heeft de verwerende partij een onderzoek gevoerd naar de vraag of er elementen werden voorgebracht die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zouden staan. Zij heeft daarbij geoordeeld dat dat niet het geval is voor wat betreft de elementen inzake de integratie van de verzoekende partijen, nu deze raken aan de gegrondheid van de aanvraag, en niet aan de ontvankelijkheid ervan. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met het vermeende privéleven van de verzoekende partijen alvorens de bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevaardigd, maar werd dit niet weerhouden als beletsel om tijdelijk terug te keren.

3.2.8. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partijen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens tonen de verzoekende partij dit *in casu* niet aan.

3.2.9. Waar de verzoekende partijen tot slot betogen dat het weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet om te verlangen dat zij alles en iedereen in België achterlaten om zich, zelfs tijdelijk, naar hun land van herkomst te begeven, louter om de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis te verzekeren, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet echter duidelijk blijkt dat deze bepaling juist tot doel heeft om slechts in buitengewone omstandigheden de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit België mogelijk te maken. Nu de verzoekende partijen dergelijke buitengewone omstandigheden niet hebben aangetoond, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel, en tevens geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, maken de verzoekende partijen niet duidelijk waarom het onevenredig en kennelijk onredelijk zou zijn om van hen te verlangen zich naar de wet te voegen en de aanvraag in hun land van herkomst in te dienen.

3.2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de in punt 3.2. aangehaalde beginselen.
Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER